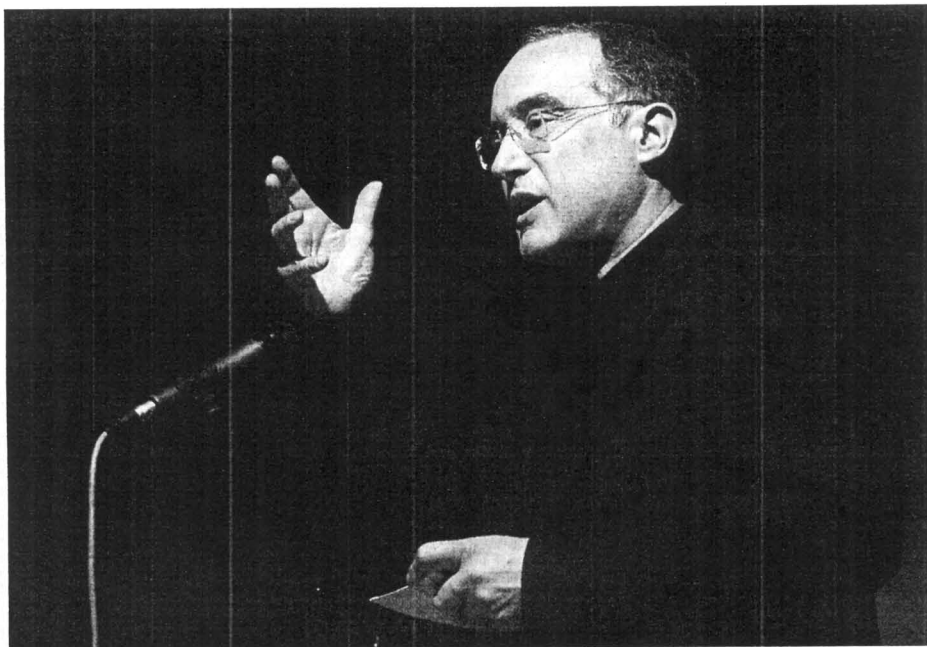

Avançament editorial: 'El camí de la independència' analitza la situació actual de l'independentisme i l'autor apunta la via que creu més eficaç cap a la independència

'El camí de la independència'

El volum (La Campana) està compost per un recull d'articles a la premsa, la major part a l'AVUI, de Salvador Cardús. Defensa la via independentista davant la situació política i social actual i apunta el camí que considera més eficaç cap a la independència de Catalunya.

Salvador Cardús aposta per un independentisme madur ambiciós i generós ■ PERE VIRGILI / ARXIU

Indicant el camí

Salvador Cardús (Terrassa, 1954) és professor de sociologia i periodista. És des del vessant sociològic que analitza el sobiranisme creixent que apunten les enquestes. Defensa un independentisme madur, ambiciós i generós. L'AVUI reproduïx el gruix de les seves conclusions.

Maduresa

Certament, no sé com acabarà sent l'independentisme que ara emergeix, ni si serà prou astut per superar tots els entrebancs que li posaran. No sóc dels impacients que solen mostrar-se apressats per aquell "o ara, o mai" de Joan Fuster. Sóc dels que creuen que si no és ara, ho tornarem —o ho tornaran— a provar més endavant. Però és cert que ara s'inicia un cicle polític excepcional per fer un salt definitiu que ha de fer molt més difícil la marxa enrere. I la pregunta sobre quina mena d'independentisme ens convé em sembla més pertinent que mai. Aquesta és la meua resposta.

En primer lloc, l'independentisme ha de

ser madur. Ja he dit que estava emergint un nou independentisme madur. Madur perquè, en algunes ocasions, el defensen persones molt assenyades, d'experiència llarga, de biografia sòlida, moderada i reflexiva, poc propensos a la resposta impulsiva i amb un enorme crèdit en la seva capacitat de construir en positiu. Madur, també, perquè quan els que el defensen no tenen una trajectòria tan llarga, sí que presenten un nivell d'excel·lència fora de dubtes i encarnen una promesa de grans aportacions al país. Parlo d'aquesta franja professional que va dels 30 anys als 50, d'aquesta gent que, si el país no té ambició, tindran un futur hipotecat en la mitjana o hauran de pensar en un horitzó fora de Catalunya. [...] "¿Quin país els posarem a les mans [als fills], que no ens caigui la cara de vergonya?", se solen demanar.

En segon lloc, l'independentisme ha de ser ambiciós. [...] Cal abandonar l'"anar fent", el "qui dia passa any empeny". [...] Per "ambiciós" entenc que cal construir un independentisme rigorós en els objectius; intel·ligent en les estratègies i propositiu en les idees. L'independentisme en necessita molt, de voluntarisme, sí. Però no en tindrem prou amb un independentisme d'aficionats. El voluntarisme no es justifica per ell mateix, per la seva generalment indiscutible bona fe, sinó pels seus resultats. I n'hi ha de perniciosos, encara que tingui molt bona fe o potser no tanta.

Generositat

Per acabar, l'independentisme ha de ser generós. I de totes tres característiques, crec que aquesta és la més difícil i, alhora, la principal, perquè en depèn la capacitat per fer la majoria necessària. Una generositat, primer, dins del mateix independentisme, sense l'agrupació del qual no hi ha futur. Però, encara més, generositat amb els que encara no es declaren independentistes. La lluita política sol ser arrogant i obliga a menysprear l'adversari. [...] L'independentisme ha de comptar trobar companys de viatge en totes les forces polítiques existents. No les ha de substituir, sinó que les ha d'acompanyar a prendre les decisions convenients. El nacionalisme de CiU ha estat molt important per a l'independentisme, ho hagi volgut o no. Gràcies, doncs, i benvinguda CiU. I ho ha estat, amb totes les ambicions que es vulgui, el pas d'ERC pel govern. Gràcies, i molt sort, ERC. Fins i tot els tímids gestos del president Montilla, venien d'on vénen, desconcerten els espanyols i reconforten un bon nombre de nous catalans. Moltes gràcies, per tant, president Montilla, pel seu compromís amb la llengua i la cultura dels catalans, també la seva; perquè amb voluntat clara o sense, ha fet la seva aportació a l'emancipació nacional del país. I l'editorial en defensa de l'Estat promogut per dos diaris gens independentistes i redactat per dues persones qualificades que no s'apunten a la independència, sinó que n'alerten els adversaris, també suma a favor de la independència, i l'independentisme ho ha de saber apreciar i aplaudir. L'independentisme no necessita medalles, ni màrtirs ni herois. I, per tant, no licalen víctimes, ni pinxos ni salvapàtries. ■